

Уважний погляд блакитних очей, подовжений овал обличчя - Анна Ющенко дуже схожа на Катерину Логвинівну. Можливо, багато з біографії своєї знаменитої бабусі вона знає з чуток, з книг, з сімейних історій, але з її світлих дитячих спогадів виникає та Катерина Логвинівна, яку знає тільки онука. Для нас - знаменитий вчений, для Анни - свято дитинства: Бабуся

Якою Ви запам'ятали свою бабусю?

У моєї бабусі було обличчя справжньої інтелігентки: просте, відкрите і благородне. Такою я її запам'ятала. Коли я була маленькою, вона брала мене за руку і заводила в кожную кімнату її великої квартири, щоб я попрощалася з усіма домочадцями. Так вона вчила мене бути ввічливою. Вона була прекрасно вихованою людиною. Зараз я думаю, що ті непомітні для мене рисочки характеру, які мені бабуся прищеплювала, виявилися основою моєї особистості. І я дуже їй за це вдячна. Сперечатися з нею було важко. Вона завжди виявлялася права. Навіть тепер, на відстані часу я продовжую переконуватися в її правоті.

Яка риса характеру Катерини Логвинівни, на Ваш погляд, була основоположною?

Вона була сильною, вольовою людиною. І різносторонньою особистістю. Головним для неї була, безперечно, її робота. Їй вона приділяла велику частину свого часу. В юності, я знаю, вона також писала вірші. Любила читати. В останні роки, коли вона жила у своєї доньки, в сім'ї жартували, що вона перечитала всю бібліотеку. Стереотип наукового співробітника бабусі не підходив. Незважаючи на свою зайнятість, щире захоплення наукою, вона була жіночною, домашньою. Сама шила, готувала, варила варення. На дачі сама прополювати грядки. І це було не між іншим. Вона вважала це важливим. У побуті була невибагливою, скромною. Бабуся не любила розкоші. Основоположними для неї були здоров'я, освіта і домашній затишок. В характері її легко поєднувалися жіночність і чоловіча цілеспрямованість.

У Катерини Логвинівни була велика сім'я?

Всього у бабусі троє дітей і дев'ятеро онуків. Незважаючи на наукову діяльність, яка поглинала майже весь її час, вона була хорошою мамою. Коли сім'я переїхала до Києва, жили в маленькій, сирій, темній квартирі. Синові, моему татові, не вистачало вітаміну

Д, він хворів. Бабуся дуже переживала за нього, засмучувалася, що робота змусила її переїхати, і це позначилося на здоров'ї дитини. Сім'я завжди нею пишалася. Ми розуміли, що вона видатна людина. Говорили їй "ви".

Але повага це була не тільки до її наукової діяльності, а, перш за все, до її особистості. Вона була вимогливою, суворою, але разом з тим справедливою і дуже доброю. Вона була основою нашої великої родини, коли її не стало, втрата центру тяжіння стала очевидною і відчутною.

Будучи маленькими, ви знали, чим займається бабуся?

Вдома бабуся мало говорила про свою роботу. Іноді до неї приходили співробітники або аспіранти, вона закривалася з ними в своєму кабінеті. Ми знали, що бабуся працює. У дитинстві мене дивувало і захоплювало, що бабуся знає все. Вона будь-якому явищу могла дати пояснення. З усіма питаннями, навіть з усякими дрібницями ми бігали до бабусі. Вона говорила коротко, зрозуміло і ясно. З нами вона завжди говорила як з рівними, як з дорослими. Вона не просто говорила "не стрибайте на дивані", вона знаходила дотепне пояснення, чому не варто цього робити, пропонуючи нам "спрощене наукове обґрунтування".

Бабуся хотіла, щоб її діти і онуки продовжували її справу?

Думаю так. Вона взагалі дуже уважно до нас всіх ставилася - до дітей, онуків. Її хвилювала наша освіта, вона засмучувалася, коли хто-небудь з нас погано вчився. Ось і мене сварила, говорила, що потрібно більше читати, більше вчити. До своєї освіти вона йшла цілеспрямовано, знала їй ціну і була дуже вимогливою в цьому відношенні. Вона хотіла, щоб її діти і онуки займалися програмуванням. Освіта і професія були її пріоритетами. Так і вийшло - в нашій родині багато вчених, кожен захоплений своєю справою. Мій брат Руслан теж займається програмуванням.

Тепер, коли Катерини Логвинівни немає, з чим вона у Вас асоціюється?

Я дуже вдячна бабусі за ті свята, які вона для нас усіх влаштовувала. Це була можливість з усіма побачитися, відчутти себе частиною великої родини. Зараз я дивуюся, що їй не було лінь, і вона вважала за потрібне витратити свій час на організацію урочистостей. Вона була привітною і гостинною людиною і дуже любила свою сім'ю. Бабуся асоціюється у мене зі святом. З радістю.